

Lüsa Tammio

SUUKKOJA JA
VILLIVIHANNEKSIA

Liisa Tammio

Suukkoja ja
villivihanneksia

SAGA Egmont

Suukkoja ja villivihanneksia

Cover image: Shutterstock & Adobe Firefly
Copyright © 2024 Liisa Tammio and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727187853

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1

Pitikö tämän juuri nyt tapahtua?

Krista kipitti suojatietä pitkin tutun kadun kaistojen yli ja mietti, ehtisikö lähestyvän auton edestä turvaan keskikorokkeelle. Hän ehti, mutta sitten kadun reunaan pysäköidystä autosta alkoi mies viittilöidä vilkkaasti.

– Katso... kadulle... lippu...

Yksittäisiä sanoja kuului liikenteen metelin yli. Mies huitoi kohti tummaihoista naista, joka oli tullut Kristaa vastaan. Kun keskellä ajokaistaa näkyi vaaleanpunainen kotelo, Krista ymmärsi. Nopea vilkaisu oikealle, ei autoja. Krista harppoi noukkimaan naisen pudonneen matkakortin ja teki u-käännöksen.

– Hei, sinulta putosi... Excuse me, here is...

Naisella oli kuulokkeet korvissaan, ja hän puhui elehtien voimakkaasti käsillään. Oli juostava hänen eteensä.

Kaikki tämä tapahtui parin minuutin aikana. Nainen hämmentyi mutta oli ylitsevuotavan kiitollinen. Krista osoitti

autoa ja kuljettajaa. Kiitos kuului tälle. Kun Krista viimein ylitti kadun kokonaan, mies autossa hymyili maailman aurinkoisinta hymyä. Krista nosti peukalon ja hymyili takaisin. Kohensi sitten rinkaansa ja jatkoi kauppakeskuksen uumeniin.

Että juuri nyt. Kun oli aika jättää kylmäkiskoinen kaupunki. Kiireiset, puolijuoksua ryntäilevät ihmiset, mykät bussikuskit, tiuskivat jonottajat, trendikuppilat, palaveriprosessipalaverit, kaikki hektinen ja turhantärkeä. Miten juuri nyt sydämellisiä ja kiireettömiä auttajia osui tielle? Krista ohitti perheen, joka istuskeli ostoskeskuksen penkillä. Tai äiti ja isosisko istuivat. Isä seisoi rattaiden vieressä laittamassa hattua pikkuveljelle.

Ehkä hän oli tekemässä virheen. Ihan pienen hetken Krista suunnitteli kääntyvänsä ja palaavansa. Mutta mihin? Asunto oli vuokrattu ja enin osa tavaroista viety varastoon. Sekin himmelin näköinen valaisin, joka oli ostettu tuosta kulman sisustuskaupasta. Viereisessä kahvilassa oli istuttu ja naurettu monet naurut ystävien kanssa. Koko kauppakeskus tuntui ilkkuvan päätökselle paeta tylä kaupunkia. Kampaaja jutteli asiakkaan kanssa iloisesti siinä kohdassa, jossa hiuskemikaalien huurut leijailivat käytävälle. Teinit istuivat ja kikattivat kännykänlatauspisteen edessä lattialla. Kun Krista yritti pelastautua junaradan puoleisesta ulko-ovesta asemalle, hänen tiellään vanha pariskunta katsoi toisiaan hellästi. Mies otti rollaattorin kahvasta paremmin tukea suikatakseen suukon naisen poskelle. Krista ryntäsi rinkkoineen toisesta ovesta ulos.

Junassa ei ollut tungosta. Oli arki-aamupäivä ja suunta pääkaupungista pois päin. Tinderissäkään ei ollut tungosta, ehkä samoista syistä. Vähän jo pyrkivät Kristan suupielet ylöspäin.

Vanhat viestittelykaverit olivat pysyneet hiljaa; uusia ehdokkaita tietysti riitti.

Tatu kertoi olevansa varastotyöntekijä, luonnonlapsi ja taivaanrannan maalari. Sosiaalinen introvertti. Vastapainoksi takana oli vuosikymmenet Helsinkiä ja urbaania elämää kaupunkien sykkeessä. Otto oli pitkäaikaista cuddlauskaveria etsimässä. Oinas, harrastuksina ruoanlaitto, Netflix ja Twitch. Tunnusbiisi: Älä leiki mun kaa.

Krista nosti katseensa puhelimesta. Muut vaunussa istujat tuijottivat näyttöjään tiiviisti. Oli ohitettu jo Tikkurila. Aurinko paistoi täydeltä terältä junan oikeanpuoleisten ikkunoiden läpi, vasemmalla taivas näytti äkäisen tummanharmaalta. Rinkan remmi oli tipahtanut roikkumaan ylhäältä laukkuhylyltä. Se heilui hiljalleen junan etenemisen tahdissa. Krista ajatteli nousta ja ujuttaa remmin takaisin ylös, mutta jätti sikseen. Hän oli myös ajatellut lopettaa matkan aikana deittisovelluksensa. ”Et hullu lopeta”, oli Lila tokaissut. ”Siellä maalla ihminen on ihan umpiossa. Ei voi mennä katselemaan menoa ravintoloihin ja yökerhoihin. Siellä ei miehiä löydy mitenkään ilman nettiä.” Parikin vastausta oli pyörinyt Kristan kielellä. Ensinnäkään hän ei ollut matkalla etsimään miehiä. Ja toiseksi, jotenkin kai menneisyyden maaseutuväkikin oli saanut pariutumisen hoidetuksi.

Vanhat matchit saivat kuitenkin mennä. Siivous olisi ollut nopeaa, jos ei olisi unohtunut lueskelemaan käytyjä viestikeskusteluja. Sitä tehdessä ohitse vilahiti junan ikkunassa iso pala Etelä-Suomea. Erityisen hankalaa oli poistaa Joonaa. Tämä oli ainoa kanava, jota pitkin mies voisi ottaa yhteyttä, jos tajuaisi tehneensä suuren virheen. Ja sellainen tajuaminenhan oli tietysti todella todennäköistä, Krista irvisti. Varsinkin, kun

yhdessä vietetystä ajasta oli kulunut jo yli puoli vuotta. Mikä sai jonkun ihmisen tuntumaan merkitykselliseltä lyhyessä ajassa, kun muiden kanssa tai heitä tapaillessa ei mikään viisari värähtänyt? Oltiin varmastikin perimmäisten kysymysten äärellä. Lila olisi vastannut, että toiset nyt vain olivat seksi-matcheja. Saara olisi puhunut sielunkumppaneista ja sydänkanavista.

Sinne meni Joonakin, poistettujen osumien bittitaivaaseen. Vaikka oli ollut kuinka sykehdyttävästi naurahteleva. Vaikka ilmassa olisi ollut kaikki suuren tarinan ennusmerkit. Ja loppujen lopuksi: olivatko ne olleet niin suuria?

Kristaa vastapäätä oli tullut istumaan pikkupoika, jolle selvästi oli vaikeaa pysyä paikallaan vaunussa. Hän oli vaellellut jo tovin ympäriinsä, käynyt pari kertaa kurkistamassa Kristaakin edessä olevan penkkirivin yli. Nyt poika istui toisella pakarallaan penkillä ja heilutteli levottomasti jalkaansa. Vedensiniset silmät katselivat uteliaasti hiuspörrön alta. Hetken Krista kuvitteli, miten poika kasvoi siinä penkillä pari vuosikymmentä, sai viikset, tatuoinnin ja hauikset; poseerasi peililasit silmillään ja otti selfietä Tinderiin. Kohta hän heittäisi pelikassin olalle ja lähtisi treeneihin, treffeille, kertausharjoituksiin ja kaverin tupareihin.

– Sun nalu loikkuu.

Krista nosti katseensa ylös pojan osoittamaan suuntaan.

– Niin se vähän roikkuu, hän myönsi.

– Kuka sä oot?

– Ai... tarkoitatko, mikä minun nimeni on?

– Mun äiti on elonnut ja Kaitsu on nalsisti. Me mennään mummolle. Minne sä menet?

- Maalle, Krista hymyili, - Muutan asumaan yhteen semmoiseen kivaan taloon.
- Onko siellä kissoja ja koilia?
- Ei, ei ole.
- Koila ei oo lelu. Kaikkia semmosia isoja päätöksiä pitää talkasti miettiä.
- Ihan totta. Olet ihan oikeass...
- Ei elämässä saa mitä haluaa. Ja voi tulla allekia kans. Kaitsu ei voi syödä yhtään kalaa. Jotkut ottais vaan lusinat pullista. Mulla on nyt nälkä. Heippa.

Ajatusta nopeammin poika oli poissa - tai vaunun toisessa päässä, ilmeisesti eronneen äidin ja narsisti-Kaitsun luona välipalaa kinuamassa. Krista huokaisi. ”Kaikkia semmoisia isoja päätöksiä pitää tarkasti miettiä.” Jokin universumin taho oli selvästi istuttanut pojan hänen eteensä kertomaan, että tämä elämänmuutos oli hätiköity. Maalle tädiltä perinnöksi jääneeseen taloon muuttaminen. Olisihan talon voinut myydäkin ja helpottaa sillä lailla talouttaan. Krista nousi kiskaistakseen vihdoinkin rinkan roikkuvan remmin ylös. Tai ehkä oli jo viisasta ottaa koko rinkka alas penkille. Missä oikeastaan oltiin? Ikkunassa vilisti metsää, välillä peltoja. Nyt tehdasrakennus ja maantie. Sitten taas tiheää metsää. Epämiellyttävä jysähdys tuntui vatsanpohjassa. Ajan ja asemien seuraaminen oli unohtunut! Ei tuommoista tehdasrakennusta ollut matkalla koskaan näkynyt.

Rinkkaselkäinen matkaaja ei putkahtanutkaan ulos junasta pienellä maaseutuasemalla, vaan kaupungissa, jonka asemalla myös kipitettiin. Ei yhtä kiivaasta tahtia kuin Helsingissä, mutta kuitenkin. Krista veti syvään henkeä. Jotenkin täältä pitäisi

matkustaa takaisin päin parikymmentä kilometriä Tipin talolle. Tai hänen omalle talolleen. Ajatus tuntui taas oudolta.

Ja oudolta tuntui tämä pikkukaupunkikin. Krista muisti hämärästi käyneensä täällä joskus lapsena tädin kanssa. Ostoksilla ja kesäteatterissa. Mutta niistä muistoista ei ollut apua linja-autoaseman löytämisessä. Sen hän tiesi, että linja-autolla kannattaisi mennä. Jos hyppäisi taas junaan, vaihtoyhteyksiä ei enää olisi tarjolla sillä maalaisasemalla, jolla alun perin oli pitänyt jäädä kyydistä. Onneksi oli kännykän karttasovellus – deittisovelluksia niin paljon parempi keksintö!

Linja-autoasema löytyi, eikä bussiakaan tarvinnut odottaa kauan. Nyt oli viisasta seurata etenemistä silmä kovana kännykän näytöltä. Toista aseman ohi ajamista Krista ei halunnut edes kuvitella. Mielessä kävivät Saara ja Lila. Ystävät olivat myös tulossa tänään Huvilaaksoon. Missä kohdassa matkaansa mahtoivat olla nyt?

2

Kaksi nuorta naista putkahti ulos junasta pienellä maaseutuasemalla. Vai oliko tämä seisake? Mitään asemarakennusta ei näkynyt. Kesäaurinko valaisi laiturin, kiilteli läheisen parkkipaikan autojen ikkunalaseissa, häikäisi ympäristöään tarkastelevia. Metsä alkoi heti parkkipaikan takana. Myös junaradan toisella puolella kasvoi sekametsää. Syntyi sellainen vaikutelma, että joku oli saanut päähänsä rakentaa parkkipaikan ja junaseisakkeen keskelle metsää.

– Herää kysymys... aloitti naisista vaaleampi: silmälasipäinen, ruskeatukkainen, eloisasti junalaiturilla kääntyilevä.

– Mikä ihmeen korpiseisake tämä on? Vähänkö imbesilli aseman paikka! tokaisi tummempi, ihonmyötäiseen toppiin ja tiukkoihin farkkuihin pukeutunut. Kummallakin naisella oli pyörin varustetut matkalaukut, joiden kahvoja he alkoivat kiskoa vetoasentoon.

– Katso!

Pienestä rinteestä matalien havujen keskeltä oli ilmestynyt rusakko. Se silmäili hetken matkajia, korvat vähän värähtivät, sitten eläin katsoi parhaimmaksi loikkia takaisin havujen sekaan.

– Ja täällä Krista on päättänyt asua.

– Ei kai varsinaisesti täällä. Ymmärsin, että Huvilaakso on tosi ihana paikka. Vanha puutarha, kasvihuoneita, aittoja, kaikkea maalaisromanttista.

– Täällä on ainakin paljon tosi maalaisromanttisia parkkiruutuja, Lila tokaisi,

– Mistä se pikkubussi lähtee?

– Parkkipaikan vierestä kuulemma. Tuolla on pysäkki, mennään äkkiä. Hei, tämä on puutarhakaupunki!

Saara oli kesken hoputtamisensa pysähtynyt lukemaan suurta mainoskylttiä, joka seiso i radan ylittävän sillan kupeessa.

– Luonnonläheinen kaupunkiyhteisö hyvien yhteyksien varrella, hän luki ääneen.

– Ai tämä? Ja minä olen syvänmeren kala.

Onneksi bussi saapui pysäkille melko pian – siltä läheiseltä parkkipaikalta. Tilataks i kokoinen auto, jonka ainoita matkustajia Saara ja Lila olivat. Pysäkiltä lähdön jälkeen näkyviin tuli pari kolmikerroksista kerrostaloa, kuin vakuuttamaan, että kaupungissa oltiin. Sitten ympäristö antautui maaseuduksi. Se yritti lepytellä nuoria naisia parhaansa mukaan, kun bussi kulki mutkaisia teitä kohti määränpäättä. Syvä vihreys, puunrunkojen lomitse siivilöityvä auringonvalo ja loivina aaltoilevat tilkkupellot tuntuivat rauhoittavilta. Ehkä tällainen maisema oli syöpynt sukupolvet ylittävään heimomuistiin, ajatteli Saara.

Lila oli alkanut jututtaa kuljettajaa, joka jo tovin oli vilkuillut taustapeilistä kaupunkilaistyttöjä. Puhuivat

rauhanturvaamisesta, kuljettajalla oli omakohtaista kokemusta. Kansainvälisiä ihmisiä löytyi täältäkin peltojen ja metsien keskeltä. Se tuntui hyvältä ajatukselta. Ihmiset olivat aika samanlaisia kaikkialla. Saara painoi otsaa viileään ikkunalasiin. Pieni kärpänen pörräsi sitä vasten.

– Voi hitto! Eikä! Lila rääkäisi.

Saara ymmärsi, että huudahdus oli tarkoitettu hänelle, ei kuljettajalle. Lila tuijotti kännykkää.

– Mitä nyt?

– Krista ei ole Huvilaaksossa. Hän on missannut aseman ja joutunut johonkin hornaan. On tulossa bussilla tänne päin. Tai sinne, mikä se nyt olikaan?

– Hillakkala. Söpö pikkukylä, jonka suolta löytyy oikeasti hillaa. Kristan täti oli sanonut, että...

– Ja muuta ei varmasti löydykään. Mutta sisään päästään enivei. Avain on kuulemma verannan ulkomaton alla.

– Oi. Tämä on niin...

– Perseestä. No, kyllä yhden viikonlopun kestää vaikka päällä seisten. Tuleeko ne kamat tänä iltana vai huomenna?

– En tiedä. Toivottavasti huomenna, jos Krista on nyt eksyksissä. Ei muuten yhtään hänen tapaistaan. Minä voisin haahuilla asemien ohi helposti, Saara vastasi iloisesti. Lila ei sanonut enää mitään. Suu viivana hän alkoi naputella Kristalle vastausta. Saarakin katsoi parhaimmaksi vaieta. Onneksi ikkuna tarjoili edelleen kitsastelematta suloista maalaismaisemaa. Siihen saattoi upota koko mielellään. Ja tosi mielellään. Saaraa hymyilytti.

Edettiin hyvä tovi asfalttitietä, sitten hiekkatietä. Maatalot, heinäpaalit ja metsiköt vuorottelivat. Pienen joenkin yli ajettiin. Kuljettaja rikkoi viimein autossa vallinneen hiljaisuuden:

- Nyt tullaan siihen risteykseen, jossa teidän pitää jäädä.
- Ahaa, onko tässä pysäkki?
- Jonkinlainen.

Auto pysähtyi pehmeästi tien reunaan. Oli siinä ainakin leveä piennarkohta. Saara ja Lila kiittelivät.

- Mukavaa viikonloppua teille. Jatketaan juttua sitten, kun lähдете takaisin päin, kuljettaja sanoi. Hän näytti hivenen pettyneeltä jäädessään yksin autoon.

- Joo, tosi pian!

Laukkuja piti kantaa puolen kilometrin matka kuoppaista hiekkatietä pitkin. Vasemmalla avautui ensin luonnonkukkien värittävä kantoineen ryteikkö, sitten alkoi sankka havumetsä. Oikealla kasvoi viljaa havumetsän rajaan asti. Edessä puiden lomassa pilkkotti jotakin keltaista. Se lähestyi sitä mukaa, kun tien kosteiden kuoppien väistely eteni. Täällä oli satanut hiljattain.

Saaralta pääsi pieni voihkaisu, kun tultiin metsän reunaan ja eteen ilmestyi kuin loihdittuna villiintynyt pihamaa. Jälkeen päin hän sanoi, että oli tullut lumottuun puutarhaan. Lilan mielestä se oli ryteikkö, jossa kaikki rehotti, kasvoi yli ja kietoutui toisiinsa. Hämärästi saattoi aavistaa, missä oli alun perin ollut kukka-alueita. Rikkinäisestä kasvihuoneesta töröttö nuori vaahtera ja jättiläisnokkosia. Keltaisen talon seinää pitkin kiipesi paljon muutakin kuin alkuperäinen köynnös – joka oli ehkä muratti. Pihanurmikon vallanneista lajeista tuttu varmuudella oli ohdake. Väylä pihan halki olisi pitänyt avata viikatteella.

- Joopa joo, sanoi Lila.
- Ihana, huokaisi Saara.

Pihan yli kahlaamisen jälkeen avain tosiaan löytyi verannan maton alta. Joskin se oli pahoin liimautunut kiinni maton

alapinnan koloon. Lila raaputti avaimen tarmokkaasti irti. Pienen lukkoon sovittelun ja vääntöyritysten jälkeen se avasi vanhan, hilseilleen puuoven. Saaralta pääsi taas voihkaus. Lila tuijotti hämähäkinseittejä; reikäisiä, läpikotaisin pureskeltuja räsymattoja ja lattian hiirenpapanapeitettä.

– Huh huh. Eihän tänne mitään kamoja voi tuoda ennen kuin tuholaistorjunta on käynyt riehumassa.

Viimeiset sanat hukkuivat kuistin ja keittiön väliseen eteiseen. Lila oli menossa tarkastamaan loppujen tilojen kuntoa. Saara ajatteli, ettei maalla ehkä käyty torjumassa pieniä eläimiä taloista samaan tapaan kuin kaupungissa. Sitten hänen silmiinsä osui kuistin ikkunassa lepattava perhonen. Miten se oli tänne päätynyt? Äskeisestä oven avauksestako? Tai ehkä se oli viettänyt kotilovaiheensa täällä. Perhonen kääntyi yli ikkunalasin yläosassa, tarrasi välillä ohuilla jaloillaan pokaan; lehyytteli kääntyillessään siipiään, joiden oranssin värin läpi valo kuului kauniisti. Lasin toiselle puolellehan se olisi halunnut – eikä ymmärtänyt, mikä oli esteenä.

Lila ilmestyi sisältä kantaen kuivunutta hiirenraatoa talouspaperissa. Huvilaakson valtaus oli alkanut.

3

– Kerro siitä tädistäsi, Saara pyysi, kun he kaikki kolme lojuivat siivoamisen tauolla reporankoina, kuka missäkin: Krista vanhalla, virttyneellä sohvalla, Lila makuualkovin sängyllä ja Saara lattialla pinkillä joogamatolla vatsallaan.

Raitavillasukkaiset jalat naputtelivat mattoa, haaveileva katse suuntautui keittiöön päin. Kristaa hymyilytti. Hän arvasi pyynnön syyn, mutta leikki ymmärtämätöntä

– Jaa Tipistä? Tai siis Tuulikista. Olihan hän... aikamoinen täti. Syntyi täällä maataloon, jonka ehkä näittekin, kun tulitte. Se iso harmaa, joka on lähellä vanhaa kaupparakennusta. Minun äitinikin koti.

– Mutta hän lähti täältä nuorena ja rakastui onnellisesti?

Saara sulki silmänsä. Lila huokaisi.

– No, oli kaikenlaisia vaiheita. Hanttihommia ja epäonnisia suhteita. Muistan lapsuudesta hämärästi, että Tipi tuli meille turvaan, kun joku väkivaltaiseksi yltnyt eksä alkoi vainota. Äiti aina torui häntä armotta.

- Eksää? No oli aihettakin.
- Tipiä. He olivat tosi erilaiset siskokset. Tuulikki aina lentoon lähdössä ja äiti jalat tukevasti maan pinnan alla.
- No mutta miten se... suuri rakkaus?
Saara oli kuullut tarinan aikaisemminkin, mutta kätti kuin lapsi lempisatua uudelleen kerrottavaksi.
- Tipi sitten lopulta teki harrastuksesta ammatin ja ryhtyi ompelijaksi. Ja rakastui vaatturiin, joka piiritti häntä sinnikkäästi. He tekivät yhdessä asuja monille kuuluisille artisteillekin ja asuivat pitkiä aikoja ulkomailla, Krista luutteli kiltisti.
- Sinun kannattaisi nauhoittaa tämä tarina, Lila sanoi. -
Sitten ei tarvitse kuin painaa playta.
- Se on niin ihana lavstoori. Ja nuo viestit keittiön kaapin ovessa... Sääli, etteivät he saaneet lapsia. Vaikka, toisaalta, jos olisivat, sinä et olisi perinyt tätä paratiisia.
- Paratiisia, toisti Lila kaikuna, tosin hyvin eri äänensävyllä. Krista kamposi itsensä ylös sohvalta. Välillä ystävien keskinäinen sanailu sai hänet toivomaan etäisyyttä. Lila ei osannut lopettaa kuittailua, ja Saara ehkä alitajuisesti haastoi Lilaa reagoimaan. Myös Tipin elämän kertaaminen tuntui vähän raskaalta.
- Minä menen vielä vähäksi aikaa raivaamaan yläkertaa. Jos teille tulee nälkä, saa tehdä ruokaa, Krista ilmoitti.

Umpeenkasvanut puutarha näytti yläkerran ikkunasta katsottuna... Niin. Krista ei löytänyt oikeaa sanaa. Hän saattoi nähdä Tipin ajamassa ruohonleikkuria kaltevalla nurmipihalla ikäloppujen omenapuiden alla, tai taistelemassa ystäviensä kanssa puuta nurin. Työntämässä kottikarryissä tarmokkaasti rungopätkiä. Kitkemässä kukkapeltoaan nurmipihan ja

puusillan takana, kastelemassa kasvihuoneissa. Kaikkein helpointa oli nähdä Tipi saunatakki yllä, kuohuviinilasi kädessä tekemässä suunnittelukierrosta puutarhassaan, joka ulottui köynnösten ympäröimältä Rakkauspolulta pellon reunan sotilaallisessa järjestyksessä seisoviin kasvilavoihin.

Nyt luonnon rempseäotteinen suunnittelija oli syrjäyttänyt tädin visiot. Ylhäältä päin katsottuna oli enää vaikea erottaa Rakkauspolun sijaintia, Liljojen laaksoa tai paljon muutakaan. Vain isot puut ja rehevyyden keskellä häämöttävät kasvihuoneiden katot auttoivat hahmottamaan mennyttä järjestystä.

Krista muisti menneen hyvin, koska hän oli nuorena etsiytynyt tänne usein. Tipin lämpö ja avarakatseisuus olivat olleet pelastus kodin ilmapiiristä. ”Semmoinen viininlitkijä ja haihattelija. Aina läöpän jäljillä”, oli äiti sanonut siskostaan. Kristalle oli jäänyt epäselväksi, mikä ja minkälainen otus oli läöppä. He olivat pohtineet sitä yhdessäkin Tipin kanssa. ”Kuulostaa vähän näätäeläimeltä”, oli Tipi arvellut saunassa ja sitten he olivat pesseet toistensa selät.

Itku tuli, ikävä tulvi mieleen ja pyyhki ikkunan näkymät harmaaseen hämäään. Krista mietti, oliko hän koskaan sanonut, että rakasti tättään. Että tämä oli ollut hänen todellinen äitinsä. Kun poikaystävä oli jättänyt hänet. Kun hän oli jättänyt seuraavan poikaystävän. Kun opiskeluvälinta oli tuntunut väärältä. Kun, kun ja kun.

Ja nyt Tipi oli poissa. Umpeenkasvanut puutarha näytti yläkerran ikkunasta katsottuna liikuttavalta, koskettavalta ja, no, omalta. Näin Krista päätti ajatuksen, jonka ikkunan ääreen astuessaan oli aloittanut. Tipi olisi ollut onnellinen tietäessään, että hän oli päättänyt muuttaa Huvilaaksoon.

Päihittääkö luomurakkaus Tinder-prinssit?

Krista karistaa jaloistaan kaupungin pölyt ja muuttaa ystäviensä Saaran ja Lilan kanssa maalle tädiltään perimäänsä taloon. Nuoret naiset ottavat kaiken irti maaseudun yhteisöllisyydestä ja kokeilevat luomumenetelmiä niin viljelyssä kuin rakkaudessakin. Mitä jos onni löytyisikin deittisovellusten ulkopuolelta? Samalla ystävysten mielessä alkaa orastaa ajatus siitä, miten maalaisten iloja voisi tarjota muillekin kaupunkiin kyllästyneille...

Liisa Tammion pirteässä feelgood-romaanissa kaupunkilaisnaiset laittavat tuulemaan ja todistavat, että niin ystävyys kuin rakkauskin voivat kukoistaa verkon katvealueella.

Liisa Tammio on espoolainen kirjailija ja Scrabble-addikti, joka kasvattaa mansikoita parvekkeella ja yrittää eksyä kävelyretkillään.